

чено отъ прилога вѣченъ, приличя на подлога — *Богъ*, е *връзка*.

139. Връзка-та и прилогъ-тъ нѣкой-пять бывать слѣни вкупъ и изрѣчени само съ единъ глаголъ; на пр. намѣсто да кажѣ: *Стоянъ е здравъ*, казвамъ: *Стоянъ здравѣе*; въ такъвъ случай глаголъ-тъ, въ кой-то ся разумѣва връзка-та и прилогъ-тъ, казва ся *сказуемо*.

140. За подлогъ бѣва или съществително имя, или мѣстоименѣ.

141. Връзка е всякога спомогателный глаголъ *съмъ* въ всичкы-ты си врѣмена.

142. Прилогъ-тъ ся изричя съ прилагателно имя, съ причастіе, съ съществително и съ мѣстоименѣ лично.

П р и м ѣ р и :

Лѣность-та е омразна.

Той е обикнѣтъ.

Пролѣтъ-та ще бѣде весела.

Книгы-ты съ мои.

Турція е царство.

Стоянъ мысли.

Въ прѣво-то отъ горни-ты прѣдложенія съществително имя *лѣность* е подлогъ, спомогателный глаголъ е *връзка*, а прилагателно *омразна* е прилогъ ;

Въ второ-то — мѣстоименѣ лично *той* е подлогъ, е *връзка*, причастіе *обикнѣтъ* — прилогъ.